

Zmatek zahraniční politiky

Zdeněk Koudelka

Uvádí se, že boj proti islámskému terorismu je prioritou. Aby prioritou byla prioritou, musí být jen jedna. Takové prioritě je nutné podřídít jednání v konkrétních situacích. Pokud bude priorit hodně, dojde k jejich střetávání. Tu zvítězí hledisko jedné priority, jindy zase jiné. Výsledkem je politický guláš.

Pokud by byl prioritou boj proti islámskému terorismu, pak by přirozenou politikou byla podpora těch sil, které proti terorismu bojují také. Podíváme-li se na Sýrii, vidíme, že proklamovaná prioritou je frází. Domácí silou bojující proti Islámskému státu je syrská vláda. Přesto USA jako dominantní mocnost Západu syrskou vládu chtějí svrhnout. Naopak podporují opozici. Přičemž je reálné, že americké zbraně určené opozičním skupinám, které se navenek tváří jako proamerické, se nakonec dostanou k radikálům z Islámského státu. USA tak opakují Afghánistán, kde v boji proti Sovětskému svazu vyzbrojovaly opozici, která po odchodu Sovětů americké zbraně obrátila proti USA. Padne-li syrská vláda, propadne se Sýrie do chaosu, v jakém je dnes Irák, a vzroste moc Islámského státu. Pro ty, kdo považují boj proti islámskému terorismu za prioritou, je přirozená podpora syrské vlády a ne syrské opozice. Konečně je možné poukázat na rozdíl dvou Bushů. Prezident USA George Bush st. vedl válku s Irákem za osvobození Kuvajtu. Nepřekročil mandát OSN a po osvobození Kuvajtu 1991 válku ukončil s tím, že mocensky zajistil autonomii Kurdů a vážně oslabil Saddáma Husajna. Jeho vládu však nelikvidoval, jelikož věděl, že mezi iráckými sunnitskými Araby Husajnova vláda úspěšně postihuje islámské radikály. Jeho syn George Bush ml. však v druhé irácké válce 2003 bez mandátu OSN Husajnovu vládu zlikvidoval a nenalezl za ni úspěšnou domácí náhradu. Současný chaos v Iráku a vznik Islámského státu je důsledkem této americké politiky. Rovněž vůči radikálnímu islámskému terorismu, který je sunnitský, dlouhodobě bojuje šíitský Irán, který měl nepřátelské vztahy s afghánským Tálibánem i Al-Kajdou již dávno před útokem 11. září 2001.

Západ se nyní vyhrocuje proti Rusku, které naopak dlouhodobě bojuje s islámskými radikály na Kavkaze a podporuje boj proti nim ve středoasijských republikách. Západní podpora převratu na Ukrajině, který část obyvatelstva nepřijala, vedl k rozkolu Ruska se Západem. Přitom v rámci světové politiky má naše civilizace, která není jen Západní, ale kam patří i východní větve křesťanství, tedy civilizace židokřesťanská naději na úspěch, bude-li vzájemně spolupracovat. Rusko považuje možné základny NATO u svých hranic za projev nepřátelství. Vzpomeňme na Kubu a karibskou krizi 1962. USA tehdy na možnost vzniku sovětské raketové základny na Kubě reagovaly blokádou Kubu včetně hrozby užití síly proti sovětským lodím, což by vedlo k válce. Sověti ustoupili výměnou za to, že USA zlikvidovaly své raketové základny v Turecku. Rusko může poukázat na americký precedent z doby karibské krize. Američané se nemohou divit, že se někdo jiný v mezinárodních vztazích chová jako Američané. V boji proti islámskému terorismu, je nutná spolupráce mezi Západem a Ruskem a ne podpora protiruských převratů. Vždyť svrženému ukrajinskému prezidentu Viktoru Janukovyčovi mělo skončit funkční období v roce 2015. Opozice mohla v tomto roce proti němu zvednout prapor ve volbách. Opravdu ten rok stál za to, do čeho se Ukrajina propadla?

Pokud je zahraniční prioritou boj proti islámskému terorismu, reálná politika tomu neodpovídá. Je-li cílem něco jiného, má být řečeno co.